

European Security Challenges and NATO's priorities

*Round table discussion
on the occasion of the visit to Greece
of H.E. The Secretary General of NATO, Mr. Jens Stoltenberg
Thursday, 21 April 2016*

*Remarks from Mr. Danellis - Member of Hellenic Parliament for the
district of Irakleio "ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ"*

*Εισήγηση του κυρίου Σπύρου Δανέλλη – Βουλευτής Ν. Ηρακλείου
"ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ":*

«Είναι πλέον φανερό πως η κρίση χρέους της Ε.Ε., η κρίση των θεσμών, το προσφυγικό – μεταναστευτικό, το δημογραφικό, αλλά και το πρόβλημα της κλιματικής αλλαγής δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν, αν δεν απαντήσουν οι ευρωπαϊκές ηγεσίες, αλλά και οι ευρωπαϊκές κοινωνίες στην υπαρξιακή κρίση που τις διακατέχει σήμερα. Μια υπαρξιακή κρίση που θα λυθεί μόνο με την επικαιροποίηση του ευρωπαϊκού προτάγματος, που είναι η αναγκαία συνθήκη για την διασφάλιση της ύπαρξης της Ευρώπης, στον κόσμο του αύριο.

Έναν κόσμο που γυρίζει πολύ γρήγορα και μοιάζει να επανασχεδιάζεται, ομοιάζοντας επικίνδυνα με ένα όχι και τόσο μακρινό παρελθόν, που όλοι ωστόσο θέλουμε να ξεχάσουμε.

Απέναντι στις ανισορροπίες που αναδύονται και οφείλονται κυρίως στην αδυναμία ρύθμισης της οικονομικής και χρηματοπιστωτικής παγκοσμιοποίησης, η Ευρώπη οφείλει να προβάλλει τις κοινωνικές, πολιτικές και οικολογικές της αξίες, που αποτελούν την προέκταση των αξιών του Ευρωπαϊκού Διαφωτισμού.

Που σήμερα μεταφράζεται στο μεγάλο επίτευγμα της ΕΕ, που είναι η εδραίωση του «κράτους πρόνοιας» και του «κράτους των υπηρεσιών», όπως και στο πλέγμα των δικαιωμάτων του πολίτη και του ανθρώπου.

Ένα κράτος μακριά από ολοκληρωτικές αντιλήψεις, που έχει ως σκοπό να υπηρετεί τους πολίτες και όχι να τους εξουσιάζει.

Δεν θα πρέπει να υποτιμούμε αυτό το επίτευγμα.

Εκατομμύρια άνθρωποι συνωστίζονται στα εξωτερικά σύνορα της Ε.Ε., προκειμένου να το απολαύσουν.

Και κάπως έτσι φτάνουμε στο προσφυγικό-μεταναστευτικό, που επανέφερε χωρίς αμφιβολία στο προσκήνιο, τη μεγάλη καθυστέρηση όχι μόνο στην υλοποίηση, αλλά ακόμα και στη συζήτηση της ουσιαστικής ευρωπαϊκής ενοποίησης και της υιοθέτησης ενιαίων πολιτικών.

Η Ευρώπη επέδειξε μεγάλες καθυστερήσεις, μεγάλα κενά, αμηχανία, αλλά και ανετοιμότητα στη διαχείριση αυτού του νέου τεράστιου προβλήματος, αποκαλύπτοντας τις εγγενείς της αδυναμίες.

Έχουμε φτάσει, μάλιστα, στο σημείο για πρώτη φορά από ύπαρξης Ε.Ε., να έχουμε Κράτη -Μέλη, που δεν τηρούν συμφωνίες και δεσμεύσεις που έχουν αναλάβει, η περίπτωση των χωρών του Βίσεγκραντ, αλλά και εν μέρει της Αυστρίας είναι χαρακτηριστική.

Ο δρόμος αυτός είναι ολισθηρός, γιατί η εμπιστοσύνη των ευρωπαίων πολιτών προς το κοινό ευρωπαϊκό οικοδόμημα φθίνει ολοένα και περισσότερο, απονομιμοποιώντας το εν τέλει, σε ανατολή και δύση, σε βορρά και νότο.

Η συζήτηση για τον ρόλο των Κοινοβουλίων σε ό,τι αφορά στον δημοκρατικό έλεγχο και τη νομιμοποίηση των αποφάσεων στην Ε.Ε. είναι μείζονος σημασίας, γιατί έτσι θα ενεργοποιηθεί, αλλά και θα αλλάξει την αντίληψη πολλών ευρωπαίων πολιτών, για το πώς ασκείται η ευρωπαϊκή διακυβέρνηση.

Ο ίδιος ο Ζακ Ντελόρ συχνά πυκνά κάνει λόγο για την απουσία στενού συντονισμού των εθνικών οικονομικών πολιτικών, εκτιμώντας ότι αποτελεί τον κύριο λόγο του ελλείμματος ανάπτυξης και της έλλειψης θέσεων απασχόλησης.

Με απλά λόγια η Ευρώπη έχει ανάγκη από ένα νέο κοινωνικό συμβόλαιο που θα δημιουργεί νέες εγγυήσεις και θα ασκεί πιέσεις σε εκείνους που παίρνουν τις αποφάσεις, ώστε να προχωρήσουν σε μια αειφόρο και αλληλέγγυα ανάπτυξη, μέσα από την περαιτέρω ενδυνάμωση των ευρωπαϊκών θεσμικών οργάνων.

Όλα αυτά έχουν οδηγήσει σε φωνές που ακούγονται σήμερα, ολοένα και πιο δυνατά, για οπισθοχώρηση στο παρωχημένο και στενό εθνικό μοντέλο.

Και στην ενδυνάμωση αυτών των φωνών μεγάλο ρόλο παίζουν πλέον και τα τυφλά τρομοκρατικά χτυπήματα που δέχθηκε η Ευρώπη κατά τα τελευταία χρόνια στη Μαδρίτη, στο Λονδίνο, στο Παρίσι, αλλά και στην καρδιά της, τις Βρυξέλλες.

Η ενδυνάμωση των ακραίων φωνών, η απαίτηση για περιστολή των δικαιωμάτων, η ένταση του εθνολαϊκισμού, οι λογικές για περίκλειστα έθνη κράτη, οι απαιτήσεις για Ευρώπη - φρούριο, δυστυχώς, υιοθετούνται πολύ πιο εύκολα από μια κοινωνία που νιώθει τον φόβο.

Η κοντόφθαλμη και επικίνδυνη αντίληψη περί ενίσχυσης της εθνικής κυριαρχίας και μείωσης των εξουσιών του ευρωπαϊκού οικοδομήματος φαίνεται να κερδίζει έδαφος.

Όλοι αυτοί αρνούνται να καταλάβουν το απολύτως αυτονόητο:

Μέσα σε μια παγκοσμιοποιημένη πραγματικότητα, με εξίσου παγκοσμιοποιημένες τις ασύμμετρες απειλές, η λύση – απάντηση δεν είναι η επιστροφή στην περιχαράκωση και στο μικρό, άρα πιο αδύναμο.

Η πραγματική τομή θα είναι η ενίσχυση της ασφάλειας και της κυριαρχίας, εντός μιας πιο ολοκληρωμένης οικονομικά, πολιτικά και στρατιωτικά Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Το έλλειμμα, ωστόσο, της Ευρώπης στα θέματα κοινής εξωτερικής πολιτικής, ασφάλειας και άμυνας είναι προφανές όσο ποτέ.

Βρισκόμαστε ακόμη σε πολύ πρώιμα στάδια σε ό,τι αφορά την κοινή μας ασφάλεια.

Ακόμη και ένα υπερ-ώριμο ζήτημα όπως αυτό της ίδρυσης και λειτουργίας μιας κοινής ευρωπαϊκής ακτοφυλακής φαντάζει ακόμη ανέφικτο.

Παρότι τα αποτελέσματα της έλλειψής της είναι ορατά κάθε μέρα, με τις ανεξέλεγκτες προσφυγικές – μεταναστατευτικές ροές από τα θαλάσσια σύνορά μας και παρά το γεγονός ότι είναι πλέον προφανές ότι ο FRONTEX δεν επαρκεί.

Είναι αλήθεια, πως η Ευρώπη είχε επαναπαυθεί από την ίδρυσή της μέσα στην ψυχροπολεμική πραγματικότητα, στην βολική αγκαλιά των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής και την πάντα φιλόξενη «ομπρέλα» του NATO.

Μέσα σ' αυτή τη βολή δεν ένωσε ποτέ την ανάγκη, ν' αποκτήσει αυτό, που θα έπρεπε αυτονοήτως, να έχει ως ενιαία υπερεθνική οντότητα.

Δηλαδή, την απόκτηση μιας ενιαίας εξωτερικής πολιτικής, μιας πολιτικής άμυνας και ασφάλειας.

Μην ξεχνάμε πως το άθροισμα του έμψυχου στρατιωτικού υλικού της Ευρώπης ξεπερνά κατά 200, περίπου, χιλιάδες εκείνο των Ηνωμένων Πολιτειών.

Και όμως, αυτή η δύναμη των 800.000 στελεχών είναι κατακερματισμένη και αδύναμη να ανταποκριθεί σε οποιαδήποτε αποστολή της Ε.Ε.

Τι είναι αυτό που της λείπει;

Πριν από οτιδήποτε άλλο, της λείπει η πραγματική βούληση για την ύπαρξη ενός τέτοιου στρατού.

Ενός κοινού ευρωπαϊκού στρατού, ο οποίος θα δρα υπό μια, ομογενοποιημένη ηγεσία, με κοινές στοχεύσεις.

Ένας αποτελεσματικός ευρωπαϊκός στρατός θα μπορούσε να αλληλοσυμπληρώνεται με την βορειο-ατλαντική συμμαχία, έχοντας ως προηγούμενο την, μέχρι σήμερα, άριστη συνεργασία των εθνικών στρατών στο πλαίσιο της τελευταίας.

Γιατί είναι εντελώς εύλογο πως η ευρωπαϊκή προοπτική θα πρέπει να έχει και ένα στρατιωτικό σκέλος.

Η Ευρώπη οφείλει να οικοδομήσει τις δικές της δυνατότητες.

Διαφορετικά θα εξαρτάται εσαεί και ολοκληρωτικά από τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Ενώ το ζητούμενο είναι να υπάρχει συμπληρωματικότητα των δύο πλευρών κι όχι υπεροχή της μίας υπέρ της άλλης.

Άλλωστε, τόσο οι Ηνωμένες Πολιτείες, όσο και το NATO καλούνται να παίξουν και τον δικό τους διακριτό ρόλο απέναντι στις νέες και εντεινόμενες διεθνείς προκλήσεις.

Η άνοδος της Κίνας, η συνεχόμενη πρόκληση των Ισλαμικού Κράτους, η διατήρηση της εύθραυστης ειρήνης στο Ιράκ και το Αφγανιστάν, η επιθετικότητα της Ρωσίας, αλλά και των λεγόμενων rogue states, έχουν επανεφεύρει νέους ρόλους για το NATO και νέες υποχρεώσεις για τις ΗΠΑ.

Φίλες και φίλοι.

Η Ευρώπη βρίσκεται σε ένα κρίσιμο σταυροδρόμι.

Παρατεινόμενη κρίση χρέους στο Νότο.

Κοινωνικές ανισοροπίες που γίνονται όλο και πιο έντονες.

Δημογραφικό πρόβλημα που απειλεί έναν από τους πυλώνες του κοινωνικού κράτους, αυτόν της κοινωνικής ασφάλισης.

Εσωστρέφεια και φόβος ως απόρροια των ισλαμικών τρομοκρατικών χτυπημάτων και των ανεξέλεγκτων προσφυγικών – μεταναστευτικών ροών.

Μοιάζουν να λειτουργούν ως οιονεί καταλύτες για να καταστήσουν την ίδια την Ε.Ε., ως το νέο «Μεγάλο Ασθενή» της Ευρώπης.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, όσο κι αν ακούγεται αντιφατικό η απάντηση και πάλι στις μέρες αυτές της απόλυτης σύγχυσης και αβεβαιότητας είναι η περισσότερη Ευρώπη.

Θα πρέπει να ενταθούν οι προσπάθειες για την καταπολέμηση της αδράνειας.

Να ξεφύγουμε από τις ριζωμένες ευκολίες του παρελθόντος και την ασφάλεια που προσέφεραν μέχρι πρότινος οι υπάρχουσες δομές.

Είναι προφανές πως δεν καλύπτουν πλέον βασικά ζητούμενα της διεθνούς πραγματικότητας, τόσο της οικονομικής, όσο και των νέων ζητημάτων ασφάλειας, που καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε.

Και σε αυτό το σημείο, οι ευθύνες των ευρωπαϊκών ελίτ, των ευρωπαϊστών πολιτικών, αλλά και ημών των ιδίων θα είναι τεράστιες.»
